

Așteptându-l pe Sfântu-Așteaptă

**ANDREEA IULIA
SCRIDON**

Coca-Cola ca la mama acasă	9
Lumina de aur	11
Casa de fier	12
Istoria Roquefortului	13
Albastru de metilen	14
Vedenia	15
Poemul tunelului roz	17
Musca de Crăciun	18
Tutenstein a ta	19
Culmea și rădăcinile	20
Lumea viilor	21
Tu iubești un om bolnav	22
Vinerea Mare	23
Oglinda magică	24
Ceara	25
Iubire celui ce nu mai poate greși	26
Nervi splanhnici	27
Cronicile Cristiana	29
Ruga cabotinei	31
Legea lui Arhimede	32
Pilda ateului furios	33
Spitalul de păpuși	35
Blue World	38
Te-aș putea iubi	40
Orfelinatul personal „Sfântul Nectarie“	41
Selfie din viața de apoi	43
Ea (I)	44

Ea (II).....	45
Ea (III).....	47
Sosirea cintezelor	48
Așteptându-l pe Sfântu-Așteaptă	49
Exequatur	51
Dragoste la cataramă	52
Mihai Bravu	54
Misiune diplomatică în lumea viselor	55
Destinatar final pleonastic	56

I.

There's something about life that's been needing sweetening.

Pe vremea copilăriei, foloseam o Dacia 1300 (vopsită
în albastru-pal,
mat, ca ochii Pruncului într-o icoană) pe post de speaker. Shakira
gemea senzual din difuzor prin toate ușile deschise, peste
munți și văi
care se ondulau precum sufletul omului.

II.

Cine îmi cunoaște sufletul știe
că Dumnezeu m-a încercat în viața asta.
Îmi spune că Dumnezeu n-ar vrea
ca eu să trăiesc cu regrete.
Dă-i pace. Cel mai bine pentru oamenii sensibili
este să își închidă creierul și simțămintele
și să rămână așa.

III.

Acum se anunță că ciocolata se va scumpi. Dar cum să nu
decadă arborele de cacao când întregul arbore genealogic
al omenirii
se îndreaptă vertiginos spre catastrofă epigenetică? Între timp,
triburi de nori se luptă în ceruri, răniți în amorul propriu,

lasă ici-colo câte-o gaură în cer în formă de inimă, apocrifele
iubirii neîmplinite. Iar creatura pe nume *axolotl* se regenerează
oricând e cazul, cu o răbdare metalică, dar și un oportunism
chibzuit,
poți lua exemplul monștrilor: pe placul lumii nu sunt oamenii
políticoși, ci cei care se îmbârligă singuri în propriii lor chiloți.

IV.

*Tomorrow is another day,
But I'm more of a Yesterday Kind of Girl.*

Bunicul meu,
făuritorul de catedrale, stă
cu firul de oxigen în nas,
în camera lui întunecată,
un câine legat de un lanț.
Eu sunt stăpânul lui
care îl servește
cum poate mai bine.
„Fă-mi lumină de aur“,
îmi spune.
Atunci eu
iau bastonul ca să ajung
la perdeaua galbenă
pe care o trag peste apus
ca să-i fac lumină de aur.

Toți avem de dus o cruce pe lumea asta:
unii de plumb, alții de hârtie.
Printre multe nimicuri,
un înțelept mi-a spus odată că de fapt
lucrurile neesențiale conțin adevăruri esențiale.

Cu siguranță avionul din hârtie mai greu ajunge
la destinația dorită decât cel din cer, care în asfințit
pare făcut din aur masiv, lăsând brazde rapide
în țărâna văzduhului.

Luna pe cer își arată nasul delicat de ceară
și mânjește aerul din jur cu o potență proteinică.

Dar tu nu mai găsești în ea vreun medalion heraldic
și vrei s-o ștergi cu degetul ca praful de cretă.

Doar lucrurile lumești pot fi, de fapt, de tine:
hornuri bolborosesc fum străveziu în seară,
pantofii încep să semene cu chipul omului care i-a purtat mult,
iar norii brăzdați încep să semene cu cicatrici himerice.
Sau cu orice linie, ai putea spune.

La ninsoarea mieilor
cădeau pene din cer
cât floarea-soarelui de mari
iar trecătorii de pe Napoca se izbeau
(parcă chiar ei erau fulgii aterizând pe țigle)
de privirea înlăcrimată
a fetei care stătea în geam
citind o carte despre mame.

Albastru de metilen

Un bărbat care vorbește prea mult
nu e un bărbat bun la casa omului.
Înseamnă că vrea
să se certe cu tine.
Când un bărbat și o femeie
încep să se certe,
toată șampania
și scânteia de iubire
se risipesc,
devenind o broască grasă
sau un melc lipicios în care ai călcat,
mi-a spus mama.
Astea nu sunt poezii frumoase,
a spus mama apoi.
Sunt doar cuvintele unei babe amare.

Știi de ce plâng?

I-am întrebat, și, răspunzându-mi singură,
că dacă plâng cât mă cațăr pe această
stâncă dură (care, apropo, este osul neamului meu),
atunci nu pot cădea de pe această stâncă dură
(care, apropo, este osul neamului meu)
că ar fi prea penibil să cad și să mai și plâng în același timp.

El a râs. În ziua aia, vântul ne-a lăsat tăcuți
și încrucișați între somnambulism și insomnie.

„O să-ți scriu o poezie ca să teucid în ea“, am șoptit.

Dar el mi-a reamintit că oricum
sunt făcută după chipul și asemănarea Domnului.

Într-adevăr, acasă se află o carte poștală
pe care scrie „iubește tot ce se întâmplă“, dar pe vremea
când am cumpărat-o, încă nu știam ce mă paște.

Nu recunosc nimic în această conversație cu zeul dispus
la vorbă, îmi verific doar reflecția în verzuia însorire
pescărească, *ia te uită, zeule, tu ai știut că sunt așa drăguță?*

Apoi mă sui în scorbura până la cer
ca să mă feresc de vânturi primejdioase
și să admir miracolul nașterii:

n-am dorințe multe, dar sunt destul
de groaznice cele pe care le am,
în sensul lui Ivan cel Groaznic,
să nu mai fie lumea asta atât de
pe dos și extrauterină sau
timpul să fie un bumerang